

dem. Jeg håber, statsministeren kan nå dem i sit svar.

Vi har overvejet i Det Radikale Venstre, om det er rimeligt i de nuværende regler, at der ikke er en direkte sammenhæng mellem ens ret til at modtage hektarstøtte og så, om man overtræder loven. Det er jo rigtigt, som redegørelsen siger, at medmindre der er et udtrykkeligt påbud, kan man godt modtage hektarstøtten. Men er det rimeligt? Bør vi ikke overveje fra Folketingets side eller måske fra regeringens side at fremsætte et forslag, der hen hedder, at hvis man overtræder landbrugsloven, så er man altså ikke berettiget til at modtage landbrugsstøtte? Vi synes i hvert fald, det ville være rimeligt at overveje en sådan lovgivning.

Jeg kan forstå, at fødevareministeren har været ude med en lignende tankegang. Det kunne være spændende at høre, hvor langt regeringen er kommet med det.

Den anden lidt mere principielle ting er, at da jeg læste redegørelsen, må jeg sige, at jeg blev forbavset på to niveauer. Jeg blev dels forbavset over finansministerens dispositioner, dels må jeg ærligt indrømme, at jeg også blev forbavset over jordbrugskommissionens dispositioner.

For at tage et eksempel så giver man et påbud, rimeligt konkret, skriftligt osv., og på trods af, at ministeren i næsten et år overhører dette påbud, giver man uden videre dispensation efterfølgende.

Der har været andre sager fremme om jordbrugskommissionerne, hvor man kan spørge sig selv: Arbejder jordbrugskommissionerne efter den lov og ånd, der bør være i år 2003? Jeg vil gerne ved den lejlighed spørge statsministeren, om han mener, der måske er grund til at overveje den lovgivning, der ligger til grund for jordbrugskommissionernes arbejde, når nu vi skal revidere landbrugsloven i efteråret, herunder måske en anden sammensætning af jordbrugskommissionerne og måske også lidt mindre vide regler for, hvor mange dispensationer til højre og venstre, jordbrugskommissionerne kan uddele, hvis folk ikke følger deres påbud.

Keld Albrechtsen (EL):

Indtil i går var Enhedslisten indstillet på at forsøge at arbejde for, at der kunne skabes et folketingsflertal, der maksimalt ville vedtage en stor næse svarende til den næse, der blev givet Nyrupregeringen i forbindelse med Rushdiesagen, nemlig en alvorlig, kraftig kritik.

Jeg vil da ikke lægge skjul på, at i min egen folketingsgruppe var der nok lidt utålmodighed over for min holdning, man syntes måske, jeg var en lille smule for blød over for regeringen, men nuvel, vi arbejdede på det.

Men jeg må indrømme, at da jeg kommer til gruppemøde i dag, og vi må konstatere, at den redegørelse, der lå i går, var forkert, så var det slut med tålmodigheden. Derfor er det også, at Enhedslisten i dag har stillet et forslag til vedtagelse, som indebærer, at statsministeren skal udpege en anden finansminister.

Det er selvfølgelig et meget alvorligt forslag at stille på baggrund af sådan en sag, men vi nåede altså til den konklusion, at nu kan det altså ikke blive ved med at gå. Og jeg vil egentlig godt spørge statsministeren: Hvorfor har dette her fået lov til at udvikle sig så længe?

Jeg kan huske, at finansministeren på et tidspunkt sagde, at der blev ført en hetz imod ham. Han mente, at det hele var en hetz. Vi skrev så fra Enhedslistens side til finansministeren og spurgte: Vil finansministeren ikke godt skrive en redegørelse for denne her sag, og hvis det er rigtigt, som finansministeren dengang sagde, at det var en hetz, der blev ført imod ham, så kunne vi få ryddet op i det og så få det klaret. Men der blev ikke ryddet op. Finansministeren ville ikke skrive en redegørelse.

Så viser det sig, at finansministeren havde givet forkerte oplysninger i Folketinget, forkerte oplysninger, der havde at gøre med tidsfristerne. Så kom der mere og mere frem, og til sidst taber Fødevareudvalget tålmodigheden, og Fødevareudvalget vedtager så, at ministeren skal komme med en skriftlig redegørelse inden denne her forespørgselsdebat, og Fødevareudvalget nedskriver en række punkter, som redegørelsen skal indeholde.

Der er mit spørgsmål til statsministeren så: Hvorfor anmoder statsministeren først finansministeren om at komme med en redegørelse på dette meget sene tidspunkt, hvor statsministeren jo ved, at der ikke er andet at gøre, fordi Fødevareudvalget er i færd med at træffe en beslutning? Den blev faktisk truffet på et møde, der fandt sted på samme tidspunkt, som statsministeren kommer herved i spørgetiden og meddeler, at han har bedt finansministeren om at komme med den redegørelse. Og hvorfor tillader statsministeren så, at redegørelsen først kommer mandag formiddag?

Det beklagelige i forløbet er jo også, at efter vi så får redegørelsen, og efter det viser sig, at re-